

Overweging 24^e zondag door het jaar

**Thema: Vergeven en niet vergeten,
dat maakt ruimte voor een nieuw begin.**

Lezingen: Jezus Sirach 27.30;28,1-7 en Matteüs 18,21-35

Zondag 17 september 2023 Mart Hendriks

Bijzonder: Begin Vredesweek

De evangelielezing van een paar weken geleden en de overweging daarbij laat me maar niet los. Het is het gesprek tussen 2 tochtgenoten, 2 vrienden: Jezus en Petrus. Jezus vertelt dat Hij naar Jerusalem moet gaan en wat hem daar te wachten staat, een hoop ellende en tenslotte de dood. Als zijn vriend dan zegt hem veel beters te gunnen, krijgt hij van Jezus op zijn donder. 'Ga weg Satan' en hij wordt weggeduwd. Petrus zal zich daar niet goed bij hebben gevoeld.

Afgelopen zondag horen we Jezus vertellen dat als we samen verantwoordelijkheid nemen, elkaar daarbij helpen door op een zorgvuldige manier feedback te geven, dat je dan je doel bereikt. Samen bereik je meer dan in je eentje of *'Waar 2 of meer in mijn naam verenigd zijn, daar ben ik in hun midden.'* M.a.w. daar zal de Liefde overwinnen.

Ik stel me zo voor dat Petrus zich deze levenslessen ter harte heeft genomen en er over doordenkt hoe hij met mensen om gaat en mensen met hem. Hij legt vandaag aan Jezus voor wat hij bedacht heeft. Hij zegt *'Als iemand je tekortdoet moet je niet te kleinzielig zijn: je betaalt de ander niet met gelijke munt, nee je vergeeft hem, niet één keer, maar wel zeven keer.'*

Petrus en wij, we snappen elkaar wel. Want als iemand je beduvelt, je kwetst is het niet gemakkelijk om over je eigen trots heen te stappen. Eén keer vergeven dat lukt wel, zeker als je die ander mag. Maar als je iemand zeven keer vergeeft, heeft die ander het écht met je getroffen.

Op de dag van vandaag leren we grenzen te trekken. We moeten niet over ons zelf heen laten lopen. Dus na zeven keer vergeven is het niet vreemd een grens te trekken. Goed, maar niet gek.

Maar dan die reactie van Jezus. Nee Petrus, niet zevenmaal, maar zeventigmaal zevenmaal. Vervolgens legt hij uit wat hij daarmee bedoelt. Mogelijk heeft Hij de woorden van Jezus Sirach die wij zojuist ook gehoord hebben, in gedachte: *'Vergeef je naaste zijn onrecht: dan worden, wanneer je erom bidt, jouw eigen zonden kwijtgescholden. Kan een mens die tegenover een medemens in zijn woede volhardt, bij de Heer zijn heil komen zoeken? Kan hij die onverbiddelijk is voor zijn medemens, om vergeving bidden voor zijn eigen zonden?'*

En, vergeef ons onze schulden, zoals ook wij vergeven aan onze schuldenaren. Straks bidden we het weer.

Als wij in de katholieke of protestantse traditie het woord schuld gebruiken dan denken we al snel aan een tekort, aan moedwillig iets nalaten, aan eigen, verwijtbare schuld. Eigen schuld dikke bult, wie zijn billen brandt moet op de blaren zitten. Boeten voor wat je hebt misdaan, zit als vanzelfsprekend in ons hoofd.

Maar een andere betekenis van het woord schuld is: 'jij hebt iets tegoed van me.' In die zin kunnen we denk ik allemaal wel zeggen dat we schuld hebben. Hoeveel goeds wordt ons in de schoot geworpen? Na een ernstige ziekte of ingrijpende gebeurtenis zeggen we het misschien wat gemakkelijker en zeker ook na al de gebeurtenissen van deze week: mensen wat hebben we het goed. Alle reden om dankbaar te zijn en misschien zelfs te bedenken hoe we iets van die schuld kunnen vereffenen.

Als we het onze vader bidden zeggen wij dus niet tegen God dat Hij ons moet vergeven, **omdat** wij de ander vergeven.
Nee, ik hoop dat we die grootheidswaanzin verre van ons houden.

Nee, in de lijn van de parabel die Jezus ons vandaag vertelt, wordt ons toegezegd: 'Je mag erop rekenen dat de Enige zo vergevingsgezind, zo zachtmoedig is dat Hij je jouw schuld vergeeft.'

In dat besef kunnen we ons verbinden met God en mensen, mogen en wij een teken van Liefde zijn. Omdat we niet vergeten dat we mens zijn, onvolmaakt en stuntelend samen onderweg, is er geen verwijtende vinger naar anderen.

In naam van 'Ik-zal-er-zijn' nemen we verantwoordelijkheid, bouwen we aan Gods Rijk, komt vergeving en vrede dichterbij – zeggen we (zoals die gelovige mensen momenteel in Marokko: "*Inshallah, omdat 't God belieft*". Dat willen we geloven en samen uitspreken in de geloofsbelijdenis.

Onze Vader verborgen   (Huub Oosterhuis)

Onze Vader verborgen
uw Naam worde zichtbaar in ons
uw koninkrijk kome op aarde

uw wil geschiede, een wereld
met bomen tot in de hemel,
waar water schoonheid en brood
gerechtigheid is en genade

waar vrede niet hoeft bevochten
waar troost en vergeving is
en mensen spreken als mensen

waar kinderen helder en jong zijn,
dieren niet worden gepijnigd
nooit één mens meer gemarteld,
niet één mens meer geknecht.

Doof de hel in ons hoofd
leg uw woord op ons hart
breek het ijzer met handen.